

Sygn. akt II PK 219/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)
SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)
SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M.C. i M.F.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w [...]
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 15 stycznia 2016 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Powódki [...] domagały się pozwem z 26 maja 2014 r. od pozwanego Sądu Okręgowego w [...] odpowiednio:

1. ustalenia, że przysługuje jej wynagrodzenie w stawce szóstej poczynawszy od dnia 14 lipca 2011 r. oraz zasądzenie na jej rzecz kwoty 24.214,31 zł

tytułem wynagrodzenia oraz nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

2. ustalenia, że przysługuje jej wynagrodzenie w stawce szóstej poczynwszy od dnia 25 października 2009 r. oraz zasądzenie na jej rzecz kwoty 24.247,05 zł tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 8 grudnia 2014 r., Sąd Rejonowy w [...] uwzględnił w całości powództwa o zapłatę, oddalił powództwa w zakresie żądania ustalenia, dokonał rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części.

Powódka M. C. aktem z dnia 27 lipca 1987 r. została mianowana aplikantem sądowym okręgu Sądu Wojewódzkiego w [...]. Następnie aktem z dnia 26 lutego 1990 r. została mianowana asesorem Prokuratury Rejonowej w [...]. Mocą aktu z dnia 28 października 1991 r. poczynwszy od dnia 1 listopada 1991 r. zajmowała stanowisko, prokuratora Prokuratury Rejonowej w [...] - do dnia 3 kwietnia 1996 r. Postanowieniem z dnia 1 marca 1996 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. W dniu 14 lipca 2006 r. Prezydent RP powołał powódkę do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w [...]. Powódka M. C. jest obecnie zatrudniona w Sądzie Okręgowym w [...], jako sędzia Sądu Okręgowego.

Pismem z dnia 3 lutego 2009 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalił, iż od dnia 1 stycznia 2009 r. powódce M. C. przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej wynoszące co najmniej 120% wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej dla bezpośrednio niższego stanowiska sędziowskiego. W dniu 17 kwietnia 2009 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalił z dniem 1 stycznia 2009 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki w stawce piątej przy mnożniku 2,50. W latach 2010-2013 Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalał wynagrodzenie zasadnicze powódki w stawce piątej. Pismem z dnia 20 stycznia 2014 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalił z dniem 1 stycznia 2014 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki w stawce szóstej przy mnożniku 2,65.

Wynagrodzenie zasadnicze powódki M.C. wynosiło od dnia 1 stycznia 2009 r. 7.378,48 zł brutto miesięcznie, od dnia 1 stycznia 2010 r. 7.703,70 zł brutto

miesięcznie, od dnia 1 stycznia 2011 r. 7.994,62 zł brutto miesięcznie, a od dnia 1 stycznia 2013 r. 8.742,05 zł brutto miesięcznie.

Powódka M. F. aktem z dnia 23 września 1987 r. została mianowana asesorem sądowym w okręgu [...] - w Sądzie Rejonowym w [...]. W dniu 22 czerwca 1990 r. Prezydent RP powołał powódkę na stanowisko sędziego Sadu Rejonowego w [...]. Aktem z dnia 25 października 2004 r. powódka została powołana do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w [...]. Powódka M. F. jest obecnie zatrudniona w Sądzie Okręgowym w [...], jako sędzia Sądu Okręgowego.

Pismem z dnia 3 lutego 2009 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalił, iż od dnia 1 stycznia 2009 r. powódce M. F. przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej wynoszące co najmniej 120% wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej dla bezpośrednio niższego stanowiska sędziowskiego. W dniu 17 kwietnia 2009 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalił z dniem 1 stycznia 2009 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki w stawce piątej przy mnożniku 2,50. W latach 2010-2013 Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalał wynagrodzenie zasadnicze powódki w stawce piątej. Pismem z dnia 20 stycznia 2014 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] ustalił z dniem 1 stycznia 2014 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki w stawce szóstej przy mnożniku 2,65.

Wynagrodzenie zasadnicze powódki M.F. wynosiło od dnia 1 stycznia 2009 r. 7.378,48 zł brutto miesięcznie, od dnia 1 stycznia 2010 r. 7.703,70 zł brutto miesięcznie, od dnia 1 stycznia 2011 r. 7.994,62 zł brutto miesięcznie, a od dnia 1 stycznia 2013 r. 8.742,05 zł brutto miesięcznie.

Wynagrodzenie miesięczne powódek wynosi obecnie 11.487,78 złotych brutto.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 91a § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (obecnie Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zmianami (dalej również: usp), wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat na danym stanowisku sędziowskim. W przedmiotowej sprawie kwestią sporną pomiędzy stronami jest początek biegu pięcioletniego terminu, o którym mowa w art. 91a § 3 usp. Zdaniem Sądu pierwszej instancji wykładnia językowa przepisu art. 91a § 3 usp wskazuje, że prawo do wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej sędzia

uzyskuje po upływie 5 lat pracy na danym stanowisku sędziowskim. W niniejszym przepisie jest zatem mowa o danym stanowisku sędziowskim i stażu pracy na tym stanowisku. Istotnym jest więc stanowiskowy staż pracy. Nie ma podstaw do przyjęcia, by ten stanowiskowy staż pracy liczony był dopiero od dnia 1 stycznia 2009 r. Wykładnia językowa nie daje podstaw do takiego stanowiska. Również i przepis art. 10 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. nie wskazuje, by pięcioletni okres pracy, od którego zależy uzyskanie wynagrodzenia w stawce wyższej miał być liczony od dnia 1 stycznia 2009 r. Co więcej, z art. 10 ust. 5 tejże ustawy wynika, że określenie wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce piątej, a sędziego sądu okręgowego w stawce ósmej może nastąpić nie wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2014 r. Jest to więc przepis statuujący wyjątek od zasady liczenia okresu stażu stanowiskowego w całości (a więc od dnia objęcia danego stanowiska).

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, również konstrukcja przepisu art. 91a § 5 u.s.p. prowadzić musi do wniosku, że stanowiskowy staż pracy liczony winien być od dnia objęcia danego stanowiska. Prezentowanie stanowiska przeciwnego prowadzić musiałoby do sprzeczności z treścią przepisu art. 91 § 1 u.s.p. stanowiącego, że wysokość wynagrodzenia sędziów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie, różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje. W przypadku natomiast przyjęcia twierdzeń pozwanego, że pięcioletni okres, o którym mowa w art. 91a § 3 u.s.p. należałoby liczyć od dnia 1 stycznia 2009 r., to wszyscy sędziowie powołani do pełnienia urzędu w sądzie okręgowym w okresie po 1 stycznia 2004 r., a przed 31 grudnia 2008 r. uzyskiwaliby wynagrodzenie w kolejnej (bezpośrednio wyższej stawce awansowej) w tym samym czasie, bez względu na rzeczywisty stanowiskowy staż pracy tj. powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

Co więcej, wszyscy sędziowie powołani do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego po dniu 1 stycznia 2004 r., a przed dniem 1 stycznia 2009 r., uzyskiwaliby prawo do wynagrodzeń w wyższych stawkach awansowych w dniach 1 stycznia 2014 r., 1 stycznia 2019 r., 1 stycznia 2024 r., itd, podczas, gdy sędziowie powołani do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego po dniu 1

stycznia 2009 r. uzyskiwaliby prawo do wynagrodzenia w stawce wyższej w datach wynikających z ich stanowiskowego stażu pracy.

Sąd Rejonowy przyjął wykładnię zgodnie, z którą stanowiskowy staż pracy i pięcioletni okres, o którym mowa w art. 91a § 3 usp należy liczyć indywidualnie dla każdego sędziego od dnia powołania go do pełnienia urzędu na danym stanowisku.

W przypadku powódki M.C. powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego nastąpiło z dniem 14 lipca 2006 r., a więc pięcioletni okres pracy na danym stanowisku upłynął z dniem 14 lipca 2011 r., zatem od tej daty wynagrodzenie powódki winno być ustalane w stawce bezpośrednio wyższej tj. szóstej. W przypadku powódki M.F. powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego nastąpiło z dniem 25 października 2004 r., a więc pięcioletni okres pracy na danym stanowisku upłynął z dniem 25 października 2009 r., zatem od tej daty wynagrodzenie powódki winno być ustalane w stawce bezpośrednio wyższej tj. szóstej.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z 15 stycznia 2016 r., uznał, że apelacja pozwanego jest słuszna i zmienił zaskarżony wyrok oddalając powództwa w części uwzględnionej przez Sąd Rejonowy.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy przyjął wykładnię zgodnie, z którą wyjątkowość regulacji z art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej polega na tym, iż dotyczyła ona jednorazowego osadzenia sędziów w określonych stawkach wynagrodzenia zasadniczego na stanowiskach zajmowanych 1 stycznia 2009 r. oraz co do tego, że w przypadku sędziów sądów okręgowych, którzy z dniem 1 stycznia 2009 r. uzyskali stawkę piątą tylko z uwagi na staż ogólny, nie ma możliwości uzyskania przez nich szóstej stawki już po 5 latach od objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Sąd odwoławczy nie podzielił jednak poglądu, jakoby stawkę szóstą tacy sędziowie uzyskiwali dopiero po 10 latach od dnia objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego, a nie po 5 latach od dnia 1 stycznia 2009 r., czyli od dnia uzyskania piątej stawki. Data 1 stycznia 2014 r., jako data nabycia przez tę grupę sędziów prawa do wynagrodzenia w stawce szóstej, byłaby bowiem spójna i z wolą ustawodawcy szybszego, bo od dnia 1 stycznia 2009 r., przyznania tym osobom prawa do wynagrodzenia w stawce piątej, i - po pięciu latach od tej daty - z literalnym

brzmieniem art. 91a § 3 u.s.p. Trzeba jednak zaznaczyć, że ta rozbieżność wykładni art. 91a § 3 u.s.p. w związku z art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie ma wpływu na ocenę roszczeń powódek - bezspornie pozwany przyznał im bowiem wynagrodzenie w stawce szóstej od najwcześniejszej możliwej daty, a więc od dnia 1 stycznia 2014 r.

Sąd drugiej instancji nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego i twierdzeń powódek z odpowiedzi na apelację co do znaczenia art. 10 ust. 5 ustawy zmieniającej, z którego wynika, że określenie wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce piątej, a sędziego sądu okręgowego w stawce ósmej może nastąpić nie wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2014 r. W ocenie Sądu Okręgowego dokonana wykładnia art. 91a § 3 usp w związku z art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej prowadzi do oczywistego wniosku, że art. 10 ust. 5 tej ustawy, rozpatrywany łącznie z jej załącznikiem (tabelą stawek na dzień 1 stycznia 2009 r.), dotyczy tylko sytuacji sędziów sądów rejonowych o stażu stanowiskowym lub ogólnym powyżej 15 lat oraz sędziów sądów okręgowych o stażu stanowiskowym powyżej 15 lat, nie wpływa więc na sytuację powódek.

Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostaje przedwczesne (już od dnia 4 listopada 2014 r.) przyznanie przez pozwanego powódce M. F. prawa do wynagrodzenia w stawce siódmej, ponieważ ocena merytoryczna powództwa zależy nie tylko od stanowisk stron, ale i od bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, a taki właśnie charakter mają omawiane przepisy Prawa o ustroju sądów powszechnych i ustawy zmieniającej.

Reasumując swoje rozważania Sąd drugiej instancji ocenił, że twierdzenia powódek co do daty nabycia prawa do szóstej stawki wynagrodzenia są pozbawione podstawy materialnoprawnej. Konsekwencją tego musiało być przyjęcie, że nie mają podstaw prawnych żądania zapłaty, jako że były one oparte wyłącznie na założeniu, iż powódki powinny otrzymywać wynagrodzenie zgodne ze stawką szóstą już po pięciu latach od objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego, a więc od dnia 14 lipca 2011 r. co do M.C. i od 25 października lub 4 listopada 2009 r. co do M.F..

Powyższy wyrok w całości zaskarżył pełnomocnik powódek podnosząc naruszenie:

1. przepisów postępowania, mianowicie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez przedstawienie wewnętrznie sprzecznej motywacji i argumentacji zaskarżonego wyroku, tj. powołanie się z jednej strony na jednorazowy charakter przepisu art. 10 ustawy z 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459 dalej z.u.s.p.), a z drugiej strony wskazanie, że załącznik do tej ustawy przywołany w tym przepisie ma, zdaniem Sądu drugiej instancji, zastosowanie również przy ustalaniu kolejnych stawek awansowych;

2. przepisów prawa materialnego:

a. w postaci przepisu art. 91a § 3 usp w związku z art. 10 ust. 2 z.u.s.p. w związku z załącznikiem nr 3 do tej ustawy, przedstawiającym tabelę określającą staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, poprzez ich błędną wykładnię wskutek przyjęcia, że:

- ustalenie stawki wynagrodzenia w trybie art. 10 ust. 2 z.u.s.p. wg stażu pracy wyłącza zastosowanie art. 91a § 3 usp regulującego wprowadzanie kolejnych stawek wynagrodzenia;

- pięcioletni okres, o którym mowa w art. 91a § 3 usp, a którego upływ oznacza nabycie przez sędziego wynagrodzenia zasadniczego w bezpośrednio wyższej stawce nie może być zastosowany w przypadku sędziów sądu okręgowego, jeżeli sędziowie ci uzyskali stawkę piątą tylko ze względu na staż pracy;

- pięcioletni okres, o którym mowa w art. 91a § 3 usp rozpoczyna swój bieg z dniem 1 stycznia 2009 r., a nie od daty powołania na stanowisko sędziego (ewentualnie od upływu kolejnego pięcioletniego okresu), pomimo, że przepis ten nie formułuje takiej zależności;

- przepis art. 91a § 3 usp dotyczy ustalania stawek wynagrodzenia zasadniczego sędziów, którym poprzednia stawka wynagrodzenia na dzień 1 stycznia 2009 r. nie była ustalona wyłącznie na podstawie ogólnego stażu pracy;

- zastosowanie kryterium ogólnego stażu pracy przewidzianego w art. 10 ust. 2 ustawy nowelizującej wyłączało możliwość przyznania wyższej stawki wynagrodzenia, po okresie pięciu lat pracy sędziego na danym stanowisku;

b. w postaci art. 91a § 3 usp przez jego błędne zastosowanie na skutek uznania, że w stanie faktycznym (niespornym) w niniejszej sprawie nie może być podstawą roszczenia powódek, pomimo, że powódki jako sędziowie sądu okręgowego pełnią swój urząd nieprzerwanie od dnia powołania na stanowisko, a zatem upływają w ich przypadku kolejne okresy pięcioletnie, o których to okresach stanowi dyspozycja przywołanego przepisu, a upływ tych przedziałów czasowych determinuje zmianę na wyższą stawkę wynagrodzenia.

Skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w [...] w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi;

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, przez oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódek kosztów postępowania apelacyjnego, w tym także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c.;

3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódek kosztów postępowania kasacyjnego.

Pozwany nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się niezasadna.

Na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania.

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w [...] okazał się słuszny i odpowiada prawu, mimo że jego uzasadnienie nie jest całkowicie prawidłowe. Sąd drugiej instancji prawidłowo zmienił wyrok Sądu Rejonowego i rozstrzygnął sprawę oddalając powództwa w całości, zaś zarzuty kasacyjne powódek nie okazały się słuszne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że kwestia ustalania odpowiedniej stawki wynagrodzenia sędziów w związku z nowelizacją prawa o ustroju sądów

powszechnych była już badana przez Sąd Najwyższy, który w szeregu orzeczeń, wydanych jednak już po rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy zaskarżonym wyrokiem, wskazał jak należy rozumieć uregulowania zawarte w art. 10 ustawy zmieniającej oraz w art. 91a u.s.p. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt III PK 107/14 (LEX nr 1813460), zgodnie z którym nieuprawnione są wykładnia i stosowanie prawa, przyjmujące, że po zastosowaniu regulacji art. 10 ust. 2 ustawy z 20 marca 2009 r. można uzyskać kolejny wzrost stawki na podstawie art. 91a § 3 u.s.p. bez spełnienia warunku kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku. Nie są to bowiem regulacje, które stanowią odrębne podstawy wzrostu stawki. Przeciwnie, wynika z nich zasada przyznawania stawki bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku. Wyjątek stanowi tylko przyspieszenie przejścia do stawki piątej mimo braku 5 lat pracy na stanowisku sędziego w sądzie okręgowym, w sytuacji, gdy ogólny staż pracy na stanowisku sędziego przekracza 15 lat. Niezasadne są zatem żądania wyższych stawek odwołujące się do kumulacji lub zbiegu stosowania podstaw wzrostu z art. 10 ust. 2 ustawy z 20 marca 2009 r. i art. 91a § 3 u.s.p., gdyż pierwszy przepis jedynie w części modyfikuje zasadę koniecznej sekwencji kolejnych pięciu lat pracy jako warunku wyższej (kolejnej) stawki wynagrodzenia zasadniczego. Prawdłowo zatem Sąd Okręgowy zastosował przywołane powyżej przepisy, uznając, że roszczenia powódek są niezasadne, bowiem prawo do wynagrodzenia w stawce szóstej nie przysługiwało im w momencie uzyskania pięcioletniego stażu pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego (a więc od 4 listopada 2009 r. co do M.F. i od 14 lipca 2011 r. co do M.C.).

Nie można jednak zgodzić się z Sądem Okręgowym w zakresie, w jakim nie podzielił on stanowiska Sądu Najwyższego w zakresie poglądu, że stawkę szóstą sędziowie sądu okręgowego uzyskiwali dopiero po 10 latach od dnia objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego, a nie po 5 latach od dnia 1 stycznia 2009 r., czyli od dnia uzyskania piątej stawki. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w całości podziela i przyjmuje za swoje stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt III PZP 6/15

(LEX nr 1977934), w którym Sąd wyjaśnił, że upływ kolejnych lat stażu służby sędziowskiej, o którym stanowi art. 91a § 3 u.s.p., należy liczyć nie od dnia 1 stycznia 2009 r., lecz od daty objęcia przez sędziego stanowiska w danym sądzie. Zatem sędzia, który pełnił urząd (pozostawał w służbie) w dniu 1 stycznia 2009 r., mógł uzyskać stawkę awansu płacowego bezpośrednio wyższą niż wynikająca z art. 10 ustawy nowelizującej nie wcześniej niż po upływie 10 lat pracy na stanowisku sędziowskim, które zajmował tego dnia. Kolejny awans płacowy w jego przypadku mógł mieć miejsce dopiero po upływie następnych (kolejnych) 5 lat służby. Ta reguła zachowuje aktualność aż do czasu, gdy sędzia pełniący służbę na tym samym stanowisku (np. sędziego sądu okręgowego) uzyska prawo do wynagrodzenia w maksymalnej stawce przewidzianej dla danego stanowiska sędziowskiego (w przypadku sędziego sądu okręgowego jest to stawka ósma). To stwierdzenie jest logiczną konsekwencją zasady, w myśl której sędzia legitymujący się dłuższym stażem na stanowisku sędziego sądu okręgowego nie może otrzymywać wynagrodzenia zasadniczego w wysokości niższej niż sędzia tego samego sądu posiadający krótszy staż stanowiskowy. Zatem w przypadku M.F. prawo do szóstej stawki wynagrodzenia powinna ona nabyć dopiero w dniu 4 listopada 2014 r., zaś w przypadku M.C. dopiero w dniu 14 lipca 2016 r.

Powyższy błąd w uzasadnieniu swojego stanowiska przez Sąd Okręgowy pozostaje jednak bez wpływu na wynik sprawy, zauważyć bowiem należy, że pracodawca przyznał obu powódkom szóstą stawkę wynagrodzenia od dnia 1 stycznia 2014 r., a zatem znacznie przed terminem, w którym były one uprawnione do uzyskania tej wysokości wynagrodzenia, co jednak pozostaje bez wpływu na zasadność roszczeń powódek. Sąd Okręgowy uznając, że datą nabycia uprawnień do wynagrodzenia w stawce szóstej był 1 stycznia 2014 r. również w żaden sposób nie naruszył praw powódek i nie zaniżył przysługujących im świadczeń, a zatem zaskarżony wyrok należało uznać za zgodny z prawem.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego wyroku.

